BEPROEFD

DOOR M. MURIELS

Zwijgend zaten ze samen op 'n bank in de stille parklaan.

„Henk", begon zij, „we moesten het toch niet meer doen, samen wandelen. Het is niet goed."

„'k Zou niet weten, waarom niet. Is het je soms verboden?" voegde hij er spottend bij.

„Neen, maar mijn gevoel zegt me dat het verkeerd is."

„Onzin! Je bent toch baas over je eigen doen en laten! Als je nou al getrouwd was, maar een engagement! — Maak het dan ineens af!"

„Stil toch Henk. Je weet wel, dàt doe ik nooit!"

„En waarom niet? Waarom weer niet? Alleen omdat je je verbeeldt, dat het verkeerd is, want als je naar de stem van je hart luisterde... je hàrt spreekt voor mij, dat weet ik te goed, en juist dat weten maakt het me onmogelijk te berusten in je — je overdreven plichtmatigheid. Je bent bang hèm verdriet te doen. Maar mij breek je het hart zonder een gevoel van medelijden zelfs," eindigde hij met klagende stem.

Hij boog zich tot haar over, en zijn oogen, de tintelende bruine, keken in de hare. „Willy, zèg toch, heb je mij niet meer lief dan hem?"

Een heftig rood kleurde haar gelaat, toen, plotseling bleek wordend, stond zij op, zijn handen die haar tegen wilden houden, afwerend. Dadelijk was hij weer naast haar. „Nu Willy, zèg dan, is het *niet* zoo? Heb ik mij dan al die dagen met een ijdele hoop gevleid? en heb je slechts bedoeld, mij ongelukkig te maken?"

Hij maakte een beweging om den arm om haar middel te leggen, en stil liet ze het nu toe.

„Och Henk," zei ze heel zacht, „ik wéét het niet, heusch ik weet het niet. Ik ben toch door mijn belofte gebonden, en — nee, nee ik wil hem dàt verdriet niet aandoen. Laat me los Henk, en blijf me uit den weg voortaan, zooals ik je al zóó vaak gevraagd heb. Het is verraad van mij, verraad aan hèm."

„Hem, hem, altijd hem. Maar ik wil me niet laten wegduwen. Ik heb de hoogste rechten omdat mij je liefde behoort. O, want ik weet het, ik weet het al lang, hoewel je er nog niet voor wilt uitkomen; dat je jezelf even hard plaagt als mij. En waarom! Om hèm te sparen. Als hij het nu waard was, zóóveel opoffering, dan zweeg ik nog, hoewel met bloedend hart. Maar nu.... Wéét je wel, dat die man, dien jij zoo absoluut vertrouwt...."

„Nee Henk. Toe, verlaag jezelf niet! Géén lasteren! Géén kwaad van hem!"

„Maar ik heb het al zoo lang verzwegen. Niet om hem, maar om jou, om je het verdriet te besparen, maar nu, nu is het toch beter dat je het weet. Lasteren doe ik niet, dat weet je wel lieveling," en zijn hartstochtelijke oogen boorden weer in de hare. „Je zult de waarheid van mijn woorden zelf kunnen nagaan." — Toen zweeg hij voorzichtig.

„Welnu?" en vragend blikte ze naar hem op, terwijl ze bijna een gevoel had, of ze haar eer verkocht, door toe te laten dat men haar verloofde belasterde in zijn afwezigheid.

„Wel, hij loopt óók met 'n ander!" gooide Henk toen opeens bruusk er uit.

Driftig trok zij zich van hem los. „Je liegt."

„Ik wou voor jou, dat het niet waar was," teemde hij, „maar ik weet het helaas maar al te zeker. Arme meid! Heusch, die vent is je achting en liefde niet waard."

Wil voelde heel duidelijk, dat ze hem moest verbieden zóó door te gaan. Maar aandachtig luisterde ze juist of er niet méér zou komen.

En langzaam als om ieder woord zijn volle gewicht te geven, vervolgde hij: „Het is er een, die ook op het telegraafkantoor is, daar. Ze staat bekend als een eerste coquette, dus heelemaal onschuldig kan het niet zijn. Hij gaat altijd met haar mee, als ze gelijke diensturen hebben, en 's avonds worden ze ook vaak samen gezien. Je kunt het vragen aan wien je wilt in de stad. Of ga er zelf maar 's heen, dan kun je zelf opletten ....."

„Dank je," zei ze stug. „Spionnage is niets voor mij en bovendien, ik geloof je toch niet. Ik ga nu met de tram naar huis en wil er geen woord meer over hooren...."

Het was een prachtige, heldere dag. Willy had haar aanstaande van den trein gehaald, en na een prettige, lange wandeling kwamen ze thuis zonder dat zij den moed had gehad, te spreken over het kwade gerucht, dat haar ter oore was gekomen, hoewel zij àl den tijd dat ze arm in arm naast hem liep, luisterend naar zijn kalme rustige stem, had moeten denken aan het andere meisje, dat op andere dagen in de groote stad bezig was, Jo's hart van haar af te trekken. Willy moest zichzelf bekennen dat de woorden van Henk niet geheel zonder uitwerking waren gebleven: haar vertrouwen in Jo was geschokt.

„Jo," vroeg ze, toen zij binnen waren. „Je zei de vorige maal dat je toen binnenkort nog eens een dag in de week kon komen...."

„Ja, en toen was ik verhinderd. Heb ik je dat niet geschreven dan?"

„Welnee. Waardóór verhinderd?"

„Ik weet niet goed meer. Dienst, en nog meer. Alles kwam juist bij elkaar. A propos zeg (je wil van het onderwerp af, dacht Wil met jaloersche achterdocht), dat moet ik je toch eens zeggen, ik geloof, dat je een valsche vriendin hebt." — „Waarom?" — „Och, ik zeg het maar, om je te waarschuwen. Er is er een, die kwaad van je spreekt. Heel toevallig hoorde ik het. — Wees dus niet te goed van vertrouwen. Dat is 't eenige."

„Neen Jo, nu je begonnen bent, moet je méér vertellen. Je weet best wàt er gezegd is, en door wie."

„Nee, wie het is, weet ik niet, en wàt er is.... och, niet de moeite waard, Wil."—„Maar als ik het nu weten wil?"

„Zeg ik het toch liever niet. Je zoudt dan kunnen denken, dat ik er iets van geloof, en dat doe ik niet, dus...."

Wil begreep het al half, en dacht dadelijk aan Henk, maar Jo deed of hij haar schuldig blozend gezicht niet zag.

Toen stak ze haar arm door den zijne, en terwijl ze hem meetroonde naar den tuin, nam ze zich voor, nu open kaart te spelen.

Achter in den tuin in 't priëel gekomen, zei ze lief: „Jo, toe, zèg me alles, dat is beter, heusch. Want ik heb een vermoeden, en — e — ik ben niet geheel onschuldig misschien en — ik heb ook van jou wat gehoord!"

„O ja, dàt begrijp ik. Dat was ik al van plan je te vertellen. Van Dien Snijders zeker? 'k Zal je wel 's zeggen, hoe dat in elkaar zit, maar we hadden het vanmiddag veel te gezellig voor zulke vervelende dingen, hè?" En op luchtige vertelmanier ging hij verder: „'t Is 'n meisje van 't postkantoor, nogal vrij. Ze heeft vriendschap aangeknoopt met onze Riek en komt nog al eens 's avonds. Als het dan laat wordt, en ik ben thuis, wordt mij natuurlijk gevraagd haar weg te brengen, en dat dat nog al dikwijls is, kan ik niet helpen."

„Hoe ziet ze er uit?"

„'k Weet niet goed. Nooit zoo erg op gelet. Donker en nogal knap. Brutaal ook. — Niet zoo lief als jij in elk geval."

„Is ze leuk?"

„Geestig bedoel je? Ja dat wel. Verbazend amusant soms. Je zal wel kennis maken, als je weer eens komt."

„Dank je. Niets verlangend naar!" — Hij lachte plagend. Met zijn hand onder haar kin, trok hij haar blonde kopje wat op. „Jaloersch Wil? Zeg, jij jaloersch? Je weet wel: er bestaat er maar een voor mij, en dat ben jij!"

„Maar je vindt hàar toch amusant!"

„Maar Wil toch! Ik begrijp je gedrag niet. Heb je je voorgenomen me boos te maken? — Als ik je nou zeg, dat niemand me gaat boven jou, dat ik van niemand anders houden kan dan van jou alleen. Wat wil je dan? Ik kan haar niet meer op een afstand houden, of ik moet bepaald lomp zijn. Maar natuurlijk, als je dat van me wil, zal ik het doen. Ik wil niet door hàar oneenigheid met jòu krijgen."

„Nee," zei ze „nee, ik ben dwaas Jo, je bent ook vrij om te doen wat je wilt hoor," en toen zij zijn vragenden blik van niet begrijpen zag, vervolgde ze haastig: „Zeg nou, wat ze je van mij verteld hebben."

„Nu, ook zooiets!"

„Wie vertelde het je?"

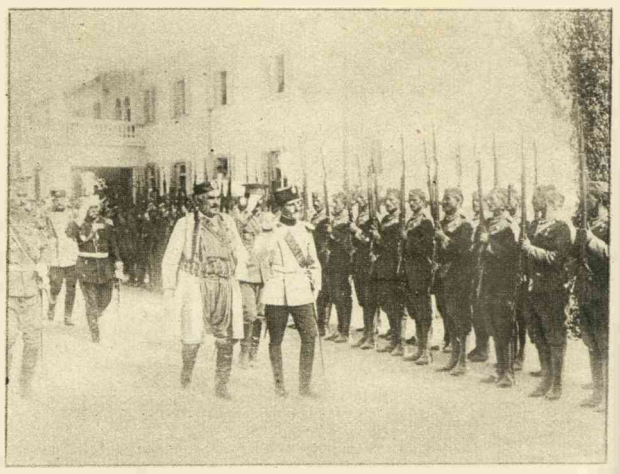
(Zie vervolg op pag. 6)

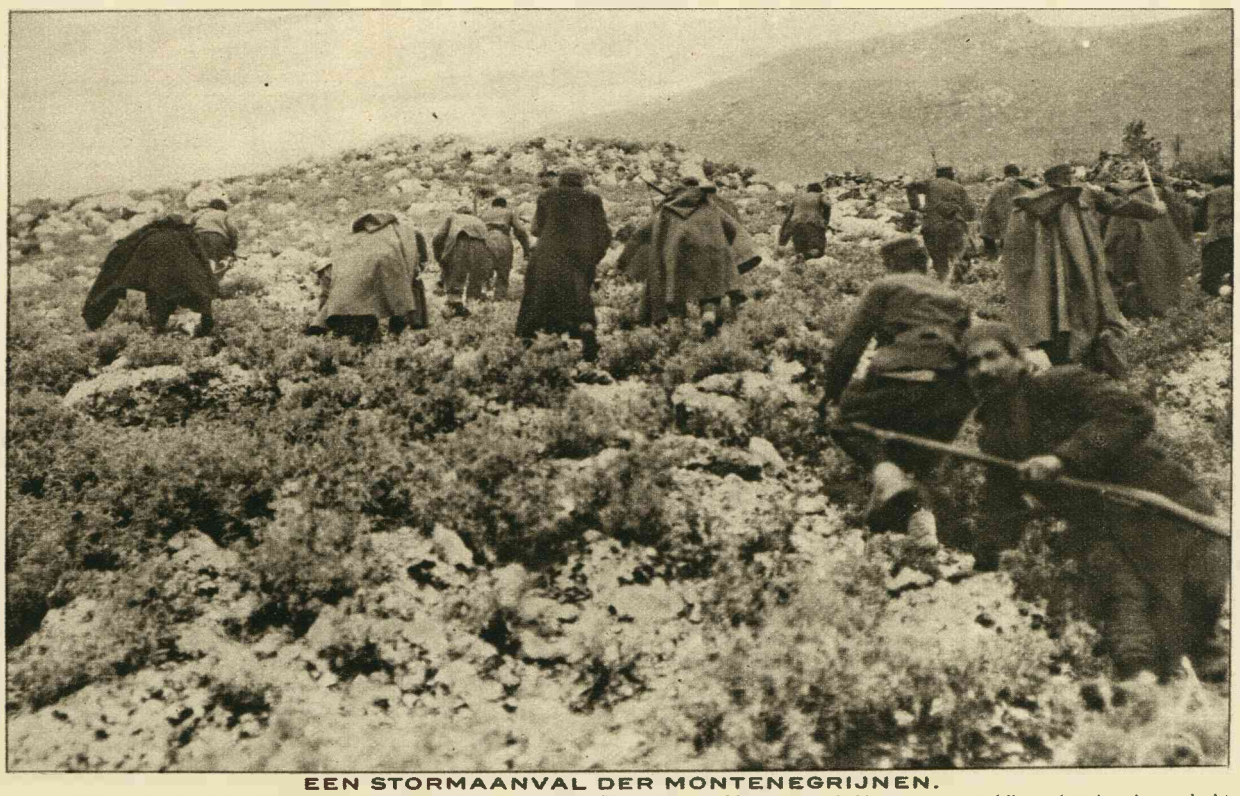
VAN HET OOSTENRIJKSCHE LEGER.
Een typisch-interessante foto van een Oostenrijkschen ossenwagen, die een noodbrug over de Save passeert.

DE SAMENWERKING TUSSCHEN MONTENEGRO EN SERVIË.
Montenegrijnsche soldaten dragen gewonde Serviërs naar de ambulances achter het Servische front.

UIT DE GLORIEDAGEN VAN EEN VEELBEWOGEN VORSTENLEVEN.
Koning Nikita van Montenegro en de kroonprins van Servië worden door het leger begroet.

EEN STORMAANVAL DER MONTENEGRIJNEN.
De aangevangen en weder afgebroken onderhandelingen tusschen Oostenrijk en Montenegro, hebben weer eens bij vernieuwing de aandacht gevestigd op dezen kleinsten bondgenoot der Geallieerden. Dat de Montenegrijnen niet van plan zijn zich op gena over te geven, maar wenschen voort te strijden tot het bittere eind, is begrijpelijk voor ieder die weet, hoe fier en trotsch dit zelfbewuste, zijn-vrijheid-lievende volk is. — Onze foto geeft een afdeeling Montenegrijnen bij een stormaanval op de Oostenrijksche loopgraven.